

BIBLIOTEKA
E
SHËTIT
GJIROKASTËR

8JH-1
N41

Tsuf
Nelaj

Tufa
gëzimi

POEZI

SHT-1 11
N41

ISUF NELAJ

Tufa gëzimi

poezi

18547

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

NGA FIERZA NË KUKËSIN E RI

Mbi valët e Drinit,
mbi një liqen drite
me lundrën e gëzimit të jetës së re,
nga Fierza në Kukës, sa bukur!
Valët e Drinit Bardhë e Zi, vuajtje, varfëri,
sot dritë e energji.

Drini i Bardhë, Drini i Zi
bashkoheshin poshtë Kukësit,
si një nyjë e kaltër në fyt të qytetit të vjetër,
valët e tij herë të bardha për arat e mbjella,
valët e tij herë — përmbytje të tokave
ndarje e dy brigjeve,
ndarje e dy fshatrave,
ndarje e vëllezërve.

Emri Drin ishte dhe jetë dhe vdekje,
një antitezë në vargjet e poetëve.
Drini i Bardhë, Drini i Zi
në një liqen të bashkuar sot, sa mirë.
Antiteza u përmbyt,
epitetet më të bukura ndrisin për ty.
Ti sot një lumë i madh i dëgjuar kudo,
një lumë i lidhur me emrin dritë.
Në brigjet e tua shkrepja të përmbysura,
legjenda, tragjedi të përmbysura,
në valët e tua si në pasqyrë-brigjet e ndritura.

Drin i Bardhë, Drin i Zi
bashkimi juaj si i dy vëllezërve në një shtëpi,
si i dy shokëve në një llogore,
si i dy punëtorëve në galeri,
si i dy telave në një linjë drite,
si i dy telave në një çifteli,
mbi valët tua një liqen drite.

Nga Fierza në qytetin e ri
udhëtoj me lundrën e gëzimit të jetës së re,
sodis brigjet e dyfishuar në pasqyrën e valëve,
brigjet e ndritura.

1982

BJESHKË, O BJESHKË

Ja kosëtarët, vringëllimë e kosave,
tingujt e fyejve të fëmijërisë.

Bjeshkë e fshatit tim!
Kupë gjigante e blertë
me kapakun e kaltër të qiellit sipër.

Bjeshkë —
hapësirë pa fund blerimi...

MALLI NUK PYET

Rruga që zbriste nga fshati në qytet,
rruga që më lidhte me shkollën në mes
humbet tani në liqen,
humbasin rrugicat, shkolla, kinemaja,
humbasin lulishtet, dyqanet e sheqerkave.
Po malli nuk pyet
nga fundi i liqenit i ngre.
Imazh i tyre sa i gjallë,
sa i plotë del.
Del fëmijëria ime q'andej e gjallë,
fëmijëria me sytë e lara në liqen.
Malli nuk pyet...

RRJEDHA E GRURIT

Në arat e kooperativës malore
deri vonë natën korrëm grurin,
drapri në duart tona vringëllinte
ndërsa drapri i hënës në qiell ngriu.

Në lëmë nga makina shirëse
rrjedha e grurit binte pa ndarë,
rrjedha e përroit atje sipër
kish ndalur prej kohësh në sytë tanë.

Mulliri bluante kaq shumë grurë
(sivjet si askurrë prodhime morëm);
o shokë letrarë, shihni sa bukur
legjendën e misrit koha po e bluan.

NGA BISEDA ME NJË PENSIONIST

I zi ishte ai autobot i vogël
që sillte dy herë në ditë ujë në pazar,
rreth tij mizëri njerëzish mblidheshin,
ujin aq të shtrenjtë e blinin me para.

Verës qytetit i thahej gryka,
puset nëpër oborre thelloheshin shumë,
uji në fund si një sy i përlotur,
buza e fëmijëve — shkumb.

Por ja, buzëqeshi dhe për ne jeta.
Partia ujin e bjeshkës solli në qytet,
freskinë e bjeshkës e ndiejmë mes vapës,
fëmijëve u ndrijnë faqet plot shëndet.

Dhe ja sot nga NB-ja autobotë të bardhë
tri herë në ditë drejt qytetit marrin udhën,
nuk sjellin më ujin e shumëpritur,
në vend të ujit qumësht...

Kështu gjallëron jeta kudo te ne,
çel dhe rrit lastarë të shëndetshëm,
e si të mos gëzohet e të përtrihet
dhe jeta e neve pleqve?...

1980

UJËMBAJTËSI

Ai-liqen i bukur mes dy kodrave
ku pijnë ujë arat fushave e kodrinave,
ai-syri i hapur i blerimit në verë,
ai-përmbytës i madh i thatësirave.

Bimët i përkulen rrjedhës së tij,
llampat- turbinës së fuqishme.
Ai — shpërthim i bimëve në kallinj,
ai — shpërthim në trëndafila drite.